

**Βίος καὶ Πολιτεία
τῆς Ὁσίας ΞΕΝΗΣ.**

Ὁ βίος τῆς θαυμασίας Ξένης, εἰς μὲν τὴν ποσό-
τητα εἶναι πολλὰ ὀλίγος, εἰς δὲ τὴν διήγησιν εἶναι
πλούσιος, καὶ τόσον κατανυκτικὸς καὶ γλυκύτατος,
ὥστε δύναται νὰ δώσῃ εἰς τοὺς εὐλαβεῖς ἀκροατὰς

μαγάλαν ὑφέλειαν.

Αὐτὴ ἡ μακαρία ἦτο ἀπὸ γένος ἐπιφανὲς καὶ πε-
ρίβλεπτον. Οἱ γονεῖς τῆς δὲ ἦσαν πλούσιοι ἄρχοντες
τῆς Ρώμης, ἄνδρες θεοσεβεῖς καὶ ἐνδοξοί. Ἐναρέτως
καὶ χριστιανικῶς ἀνατραφεῖσα ἔφθασε εἰς νόμιμον
ἡλικίαν, τὴν ἐζήτησε πλούσιός τις ὅμοιος αὐτῇ εἰς
τὸ γένος καὶ περιφανέστατος. Οἱ γονεῖς ἀγνοοῦντες
τὸ φρόνιμά τῆς, ἐσυμφώνησαν καὶ ἐτοίμαζον τὰ τοῦ
γάμου. Ἡ δὲ πάνσεμνος κόρη, εἶχε κατὰ νοῦν τὸν
οὐράνιον Νύμφιον, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ἀγάπην ἦτο
ἀφιερωμένη ἡ καρδία τῆς· τοὺς λόγους τῶν γάμων

ἀκούων ἐνόμιζε ματαιολογίας. Ὁμολόγησε τότε τὴν γνώμην της εἰς δύο δούλας πιστάς, τὰς ὁποίας ὤρ- κισε νὰ μὴ φανερωθῇ ποτὲ τὸ μυστικόν. Τότε εἶπε· ἐγὼ ἀδελφαί μου ἠγαπημέναι, ἐμίσησα τὸν μάταιον τοῦτον κόσμον καὶ ἠγάπησα τὸν Σωτῆρα Χριστόν· ὥστε ἀπόφατιν ἔχω νὰ φύγω ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου, διὰ νὰ μὴ με ὑπανδρεύσουν. Ἐπειδὴ δὲ σᾶς ἀγαπῶ περισσότερο ἀπὸ τὰς ἄλλας, σᾶς εἶπα τὴν γνώμην μου, ἂν θέλετε νὰ μ' ἀκολουθήσετε θὰ σᾶς ἔχω ὡς ἀδελφὰς καὶ μητέρας μου, διὰ νὰ ἀπολαύσωμεν εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν ὁμοίαν μακαριότητος· μὴ φοβεῖσθε νὰ σᾶς τύχη κανεὶς κίνδυνος· μάρτυρα σᾶς δίδω τὸν Χριστόν ὅτι δὲν ἀλλάζω γνώμην· καὶ ἐὰν διάφορα κολαστήρια με δώσουν, ἢ μυρίους θανάτους.

Τότε αἱ πιστόταται δοῦλαι ἔταξαν νὰ μὴ χωρισθοῦν, ἀλλὰ νὰ τῇ ἀκολουθήσουν ὅπου καὶ ἂν ὑπάγῃ μέχρι θανάτου. Οὕτω κοινῇ γνώμῃ συμφωνήσαντες εἰς τὸν κοινὸν Δεσπότην, ἤρχισαν εἰς τὴν σκληραγωγίαν καὶ κακοπάθειαν, διὰ νὰ ᾔναι συνηθισμένοι εἰς τὸν ἀγῶνα. Ὅσα πολύτιμα πράγματα

εἶχε χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, φορέματα λαμπρότατα τὰ
ἔστειλε κρυφίως εἰς χῆρας καὶ ὀφανά διὰ νὰ τ' ἀπο-
λαύσῃ εἰς τὸν αἰῶνα. Ἀμα ἐπλητρίαζον αἱ τῶν γά-
μων ἡμέραι, ἐνδύθησαν ἀνδρικά φορέματα καὶ ἐξῆλ-
θον τῆς οἰκίας κλαίουσαι. Ἐκλαιον ἀπὸ τὴν χαρά
των, πῶς τὰς ἐφώτισε ὁ Θεὸς ν' ἀρνηθοῦν τὸν μά-
ταιον κόσμον διὰ ν' ἀπολαύσῃ τὴν σωτηρίαν των.
Προσευχόμεναι, ἔλεγον· Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ
τοῦ Θεοῦ, φώτισον ἡμᾶς καὶ πρὸς σωτηρίαν ὁδή-
γησον, ὅτι ἐξ ἑλθῆς ψυχῆς δὲ ἀγαπήσαμεν. Ἡ μα-
καρία Ξένη ἐσυμβούλευε αὐτὰς λέγουσα· προσέξατε
καλὰ νὰ μὴ μετανοήσετε, διότι ἄλλη ὁδὸς ἀπὸ τὴν
ἄσκησιν δὲν εἶναι μακαριωτέρα· πρῶτον μὲν ἐλυ-
τρώθημεν ἀπὸ τὴν φροντίδα τοῦ κόσμου· δεύτερον
δὲ ἐλπίζομεν νὰ ἀπολαύσωμεν τὰ μέλλοντα αἰῶνια
ἀγαθὰ· με τοιούτους λόγους ἐστερεώθησαν πολλή.

Φθάσαντες εἰς τὸν λιμένα, Θεοῦ θέλοντος, ἤρρον
πλοῖον τὸ ὁποῖον ἀναχώρει εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ
μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐφθασαν. Ἐκεῖθεν πάλιν με ἄλλο
πλοῖον εἰς τὴν Κῷ εἰς τόπον ἔρημον, διότι οἱ γονεῖς

ἤθελον τὴν ζητήσουν εἰς πολλοὺς τόπους καὶ Μοναστήρια. Εἶπε πρὸς αὐτάς νὰ μὴ εἰπῇτε εἰς κανέν τὸ μυστικόν μας, οὔτε τὴν πατρίδα, οὔτε νὰ μὲ ὀνομάζετε Εὐτέθειαν καθὼς μὲ ἐβάπτισαν, ἀλλὰ Ξένην, ἐπειδὴ σήμερον ξένη εἶμαι ἀπὸ τὴν πατρίδα, τοὺς γονεῖς μου, πτωχὴ καὶ ξένη διὰ τὸν Κύριον.

Εἰς τὴν νῆσον Κῶ, ἐκατοίκησε εἰς ἓνα σπηῆτι, ἐπεθύμει νὰ εὕρῃ Πνευματικόν τινα πατέρα νὰ ὑποτάσσῃται εἰς αὐτόν. Κλείνας τὰ γόνατα καὶ τὴν καρδίαν πρὸς Κύριον, προσήρχετο μετὰ δακρύων λέγων· Θεέ μου, μὴ μᾶς ἐγκαταλίπῃς, ὅπου ἀφήσαμε πατρίδα καὶ συγγενεῖς διὰ τὴν ἀγάπην σου, ἀλλὰ ἐξάποστείλον ὁδηγόν, καθὼς ἤρε ἡ Θέκλα τὸν Παῦλον νὰ τῷ ἀκολουθήσωμεν καὶ ὑπ' αὐτοῦ ποιμενόμεναι φθάσωμεν εἰς ὁδὸν σωτηρίας. Ταῦτα ἡ Ξένη προσευξαμένη, ἐπήκουσεν ὁ Θεὸς τὴν ψυχοσωτήριον αὐτῆς αἴτησιν, βλέπει λοιπὸν ἓνα ἱεροπρεπῆ καὶ σεβάσμιον γέροντα, πλησιάσας αὐτὸν ἔπεσε εἰς τοὺς πόδας του μετὰ δακρύων, λέγων· διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ μὴ μᾶς ἀφήσῃς τὰς ξένας Δέσποτα· ἀλλὰ

δίδαζόν μας καὶ πρὸς σωτηρίαν ἐδήγησον. Ὁ καλό-
γηρος ἠρώτησε πόθεν ἦσαν καὶ πῶς εἰς τὴν νῆσον
εὐρέθησαν. Αἱ δὲ εἶπον αὐτῷ πνευματικῶς τὴν ἀ-
λήθειαν, καὶ αὐτὸς εἶπε· Ξένος εἶμαι καὶ ἐγὼ, ἔρχο-
μαι ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου ἠπῆγα χάριν προσ-
κυνήσεως, καὶ τῶρα ὑπάγω εἰς τὴν πατρίδα μου.
Ἡ μὲν ὅστια τὸν ἠρώτησε νὰ εἰπῇ τὴν πατρίδα του
καὶ ἑξῆς βαθμόν. Ὁ δὲ εἶπε· ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τὴν Μύ-
λασσιν πόλιν τῆς ἐν Ἀσίᾳ Καρίας. Παῦλος ὀνόμα-
τι, Ἡγούμενος εἰς ἓν μικρὸν Μοναστήριον.

Τότε ἡ μακαρία ἐθαύμασε τὸν Παῦλον ἀκούσας,
διότι τὴν ἐπήκουσε ὁ πανάγαθος Κύριος, καὶ τὴν ἐ-
στειλε κατὰ τὴν δέησιν καὶ τὸν ἄνθρωπον. Ὅθεν τῷ
μὲν Θεῷ ἀπέδωκε μετὰ δακρύων τὴν εὐχαριστίαν,
τὸν δὲ Παῦλον παρεκάλει νὰ γένη κατὰ πνεῦμα πα-
τὴρ της, νὰ ἔχῃ τὴν φροντίδα αὐτῶν· ὅστις εἶπεν·
ἐδῶ δὲν ἡμπορῶ νὰ σᾶς κυβερνήσω, διότι θὰ ὑπάγω
εἰς τὴν πατρίδα μου· ἂν ἔλθητε μετ' ἐμοῦ ἐκεῖ σᾶς
ὑποδέχομαι. Αἱ δὲ μετὰ χαρᾶς τῶν ἀπεφάσισαν νὰ
ὑπάγουν. Φθάσας εἰς τὴν Μύλασσαν τὰς ἔδωκε κελ-

90
λία πλησίον τοῦ Μοναστηρίου του, λέγων ὅτι τὰς ἔ-
φερε ἀπὸ τὴν Κῶ, καὶ εἰς τοῦτο δὲν ἐψεύδετο. Ἐκεῖ
ἔκτισε ἡ Ξένη Ἐκκλησίαν ἐπ' ὀνόματι Στεφάνου τοῦ
Πρωτομάρτυρος, καὶ γυναικεῖων Μοναστήριον, ὥστε
ἐκεῖ ἐσυνάχθησαν πολλαὶ πρὸς ζῆλον αὐτῆς.

Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐκοιμήθη ὁ Ἐπίσκοπος
τῆς πόλεως ἐκείνης Κύριλλος, καὶ ἐψήφισαν τὸν ἄ-
νωθι Παῦλον, ὅστις ἐσυμβούλευσε τὴν Ξένην γέ-
νη Διάκος (κατὰ τὴν τότε συνήθειαν), ἀλλ' αὐτὴ ὡς
ταπεινόφρων δὲν ἠθέληε νὰ δεχθῇ τὸ τῆς Ἱερωσύνης
φορτίον, ὅθεν μὴ θέλουσα τὴν ἐχειροτόνησε. Πρόσρυσ
ἀγῶνας ὑπέμεινε ἀφοῦ ἔλαβε τὴν ἀξίαν ταύτην δὲν
ἤμπορῶ νὰ διηγηθῶ, τότε ἔζησε βίον αὐλὸν ὄντως,
καὶ τὴν σκληραγωγίαν ἔκαμνε, ὥστε οἱ δαίμονες
ἔφριττον μακρόθεν μὴ τολμῶντες νὰ τὴν πλησιά-
σουν. Εἰς κάθε τρεῖς ἡμέρας ἔτρωγε μία φορὰ ὀπό-
ταν δὲν εἶχε πόλεμον· ἀλλ' ὅταν ἠγωνίζετο ἔτρωγε
κατ' ἐβδομάδα μόνον ξηρὸν ἄρτον· κρασί, λάδι, καὶ
φαγητὰ δὲν ἔτρωγε, οὔτε ὀπωρικά, καὶ τὸ παξιμάδι
ἔβρεχε εἰς τὸ ὕδωρ καὶ μὲ τὰ δάκρυα τῆς ἔβαζε ἀπὸ

τὸ θυμιατήριον στάκτην, ἐσθίουσα κατὰ τὸν Δαβίδ,
 « σποδὸν ὡσεὶ ἄρτον, καὶ κίρνεῦσα μετὰ κλαυθμοῦ
 » τὸ πόμα της ». Ταῦτα ἔκαμνε κρυφίως ὅσον ἡδύ-
 νατο διὰ νὰ φύγῃ τὸν ἔπαινον· αἱ δύο δούλαι ἐζή-
 τουν νὰ τὴν μιμηθοῦν τὸ κατὰ δύναμιν, μὲ ἔλῃν
 ἐκείνην τὴν νηστείαν πάλιν δὲν ἄφινε τὸν Κανόνα
 της, ἀλλὰ ἐμετάνοιζε τὸ περισσότερον τῆς νυκτὸς
 προσευχομένη. Πολλάκις τὴν ἔβλεπον γονατισμένην
 ἀπὸ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἕως τοῦ Ὁρθρου τὸ σή-
 μανδρον· ἄλλοτε προσήγγετο καθ' ἑλῃν τὴν νύκτα
 κλαίουσα, καὶ μ' ὅλον ὅπου ἔκαμνε τοιαύτας ἀρετάς,
 εἶχε τὴν ταπείνωσιν, καὶ δὲν ἔλειψαν ποτὲ προσευ-
 χομένη τὰ δάκρυα ἀπὸ τοῦς ὀφθαλμούς της. Εἶχε
 τὴν πραότητα, ποτὲ δὲν ἐθύμωσε, ἀλλ' εἶχε τὴν ἀ-
 γάπην πρὸς πᾶσας τὰς ἀδελφάς, τὰ φορέματά της
 ἦσαν πτωχικά, ὥστε ἐκατέρωθωτε νὰ ἔχῃ ὅλας τὰς
 ἀρετάς ἢ αἰοίδιμος· οὕτω καλῶς ἀγωνισθεῖσα ἔφθα-
 σεν ἡ ὥρα νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὸν ποθούμενον.

Ἦτον ἡ ἐορτὴ τοῦ ἀγίου Ἐφραίμ, οὐχὶ τοῦ Σύ-
 ρου, ἄλλου ὅπου ἠγωνίσθη εἰς τὴν Μύλασσαν· ἐκά-

λεσάν τὸν Ἐπίσκοπον Παῦλον εἰς τὸ χωρίον Λευκὴν
εἰς τὸν Ναὸν τοῦ ἁγίου Ἐφραίμ, ὅπου ἦτον ἐκεῖ καὶ
τὸ λείψανόν του. Ἡ δὲ μακαρία Ξένη ἐσύναξε τὰς
Ἀδελφὰς καὶ μὲ πολλὴν ταπείνωσιν, λέγει· σᾶς εὐ-
χαριστῶ διὰ τὴν πολλὴν ἀγάπην ὅπου ἐδείξατε εἰς
ἐμέ τὴν Ξένην, ἀλλὰ τώρα σᾶς παρακαλῶ πολὺ νὰ
δείξητε τὴν ἀγάπην σας, καὶ νὰ δέεσθαι τοῦ Θεοῦ
διὰ τὴν ψυχὴ μου, καὶ οὕτω διὰ τῶν ἁγίων εὐχῶν
σας ἀξιωθῶ τὴν πρὸς τὸν Κύριον ἀνοδὸν, διότι σή-
μερον ἦλθε τὸ τέλος τῆς παραιτίας μου. Λυποῦμαι
πολύ ὅπου δὲν εἶναί ἐδῶ ὁ Πνευματικὸς μας πατήρ
Παῦλος, ἀλλὰ σεῖς εἰπέτε του νὰ μὴ μὲ λυσμονήσῃ
τὴν ὁποίαν αὐτὸς συνήγαγε εἰς δόξιν σωτηρίας.

Ταῦτα εἶπεν ἡ Ὁσία, καὶ ἐθρήνουν τὴν ὀρφανίαν
τοιαύτης Μητρὸς, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔπαυον τὸν θρῆνον,
ὥστε ἔκαμαν τὴν Ἀγίαν νὰ κλαύσῃ. Ἐπειτα εἶπε·
παύσατε τῶν ὀδυρμῶν ἀδελφαί, ζηλώσατε τὰς φρο-
νίμους Παρθένους, νὰ φροντίσετε εἰς τὰ ἀγγεῖά σας
ἔλαιον, ὅτι ἡ ἡμέρα Κυρίου ὡς κλέπτῃς ἔρχεται.

Ταῦτα εἰπὼν ὕψωτε πρὸς οὐρανὸν τὰς χεῖρας καὶ

τὰ ὄμματα προσευχομένη οὕτω δακρύουσα· Θεέ μου,
ὅπου μ' ἐκυβέρνησες ἕως τώρα τὴν ξένην καὶ ἔγινες
πατήρ, μήτηρ καὶ τροφεύς, αὐτὸς καὶ νῦν ἀξιώσόν
με νὰ ἔλθω εἰς τὴν οὐράνιον Βασιλείαν σου. Μνή-
σθητι, Κύριε, ταύτης τῆς Ἀδελφότητος καὶ λύτρω-
σαι αὐτάς ἀπὸ τὰς πανουργίας τοῦ δαίμονος· ὡσαύ-
τῃ μνήσθητι τῶν δύο ὁμοδούλων, καθὼς εἰς τού-
την τὴν ζωὴν, τὴν φυγὴν, τοὺς κόπους καὶ ἀγῶνας
μὲ συνέδραμον, οὕτω καὶ εἰς τὴν Βασιλείαν σου νὰ
γένηται ἀχλὺς ζωῆς. Ταῦτα προσευχόμενη, ἔλαβε
συγχώρησιν, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν κλεί-
σας τὴν θύραν ἔκλινε τὰ γόνατα προσευχομένη. Αἱ
δὲ δοῦλαι ἀπόκρυφα εἶδον θαῦμα ἐξαίσιον, Οὐράνιον
φῶς καὶ εὐωδίαν ἀρωμάτων γλυκυτάτην τοῦ Παρα-
δείσου· εἰτελθοῦσαι δὲ εἶδον τὴν Ξένην ὑπνώσασαν,
ἐσυνάχθησαν ὅλοι κλαίοντας ἀκαταπαύστως. Ὁ δὲ
Θεὸς ὅστις δοξάζει ἐκείνους ὅπου τὸν δοξάζουν, ἐδό-
ξατε καὶ τῆς Ξένης τὴν ἀρίαν μετὰ στασιν διὰ νὰ
φανερῶται εἰς ὅλους πόσης παρρησίας ἠξιώθη.

Ἦτο τότε ὥρα ἕκτη τῆς ἡμέρας, ὁ οὐρανὸς κα-

θαρώτατος λάμπων ὁ ἥλιος, ἐφάνη τότε ἕνας Στέφανος ἀστέρων, εἰς τὸ μέσον τοῦ ὁποίου ἦτο Σταυρὸς μὲ ἄστρα λαμπρότατα. Τὸ θαῦμα τοῦτο βλέποντες πανταχοῦ ἐξέστησαν· ὁ Ἐπίσκοπος ἰδὼν τοῦτο εἰς τὴν πανήγυριν, φωτισθεὶς ὑπὸ θεοῦ Πνεύματος, εἶπε ταῦτα· ἡ ὁσία Ξένη ἐκοιμήθη, δι' αὐτὸ ἐφάνη τιοῦτον θαυμάσιον σημεῖον. Ἐδραμον εὐθὺς χρίσας νὰ φάγουν, καὶ ἐσυνάχθη πλῆθος πολὺ, δοξάζοντες μεγαλοφώνως τὸν Κύριον, καὶ μάλιστα αἱ γυναῖκες ἔλαγον εἰς τὸν Ἐπίσκοπον· μὴ κρανὸν τὸν Μαρτάρτην, Δέσποτα, μὴ θάψῃς τὸν θησαυρὸν, μὴ σκεπάσῃς τὸν ἔπαινον καὶ τὴν δόξαν τῆς πόλεώς μας· ἀλλὰ ἅς βαστάσωμεν τὸν λύχνον αὐτὸν διὰ νὰ τὸν ἰδοῦν ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως, νὰ εὐφρανθεῖν οἱ Ὀρθόδοξοι, νὰ καταισχυνηθοῦν Ἰουδαῖοι καὶ Εἰδωλολάτραι, νὰ γνωρίσουν τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ.

Προσελθὼν ὁ Ἐπίσκοπος ἐπροσκύνησε μὲ πολλὴν εὐλάβειαν τὸ λείψανον τῆς Ὀσίας, καθὼς οἱ Κληρικοὶ καὶ Ἱερομόναχοι. Ἐπειτα ἐσήκωσαν τὴν κλίνην μὲ πολλὴν φωτοχυσίαν καὶ θυμιάματα, τὴν ὁποίαν

μάσθη Ξένη ξενιτευθεῖσα διὰ Χριστόν, ἡ πλουτία
πτωχεύσας, ὑπομείνας μεγάλην σκληραγωγίαν.
Ταῦτα ἀκούσαντες ἠύξησαν τὴν πρὸς αὐτὴν εὐλά-
θειαν. Μετὰ ταῦτα ὁ αἰείδιμος Παῦλος ἀπῆλθε πρὸς
Κύριον, καλῶς καὶ θεαρέστως ποιμάνας τὰ λογικὰ
κρόδατα, τὸ δὲ Λείψανόν του ἔκαμε πολλὰ θαύματα.

Οὗτος εἶναι τῆς μακαρίας Ξένης ὁ βίος· ἐπέφησε
μάταιον πλοῦτον, ρέουσαν δόξαν, πᾶσαν ἀπόλαυσιν
πρότκαιρον, καὶ ἀγάλλεται αἰωνίως εἰς τὸν Παρά-
δεισον· μιμητῆρά καταφρόνησε, ἡδονὰς ἐγκατέλειπε
διὰ ν' ἀπολαύτῃ τὰ οὐρανια ἀγαθὰ, καὶ νὰ λαμβά-
νῃ αἰωνίως ἐκείνην τὴν ἡδονὴν τοῦ Παραδείσου.

Αὐτὴν μιμηθῆτε καὶ σεῖς Ἀδελφαὶ ἐν Χριστῷ,
ἔπου ἀρνήθητε τὸν κόσμον, καὶ μακροφορέσατε ἔσω-
θεν διὰ νὰ ἔχητε ἔσωθεν θλίψιν εἰς τὴν καρδίαν σας.
Διὰ τοῦτο πρέπει πάντοτε νὰ ᾔηται εἰς τοὺς ὀφθαλ-
μούς σας τὰ δάκρυα, καθὼς αἱ χηρευμένοι θρηνοῦν
ἀπαρηγόρητα, ἐνθυμούμενοι τὴν καλὴν ζωὴν ὅπου
εἶχον· ποιουτοτρόπως πρέπει νὰ θρηνοῦν ὅσαι ἀρνή-
θησαν τὸν κόσμον διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ· νὰ

ἀπέρασαν ἀπὸ τὸ μέτον τῆς πόλεως. Ὁ δὲ τῶν ἀστέ-
ρων θαυμάσιος Στέφανος ἠκολούθει ὅπου ἡ κλίνη ἐ-
φέρετο, ὅταν ἔστεκον νὰ κάμουν λιτανείαν ἔστεκε ὁ
Στέφανος, διὰ τοῦτο ἐσυνάχθη ἀπὸ τὰ περίχωρα ἀ-
ναρίθμητον πλῆθος. Τὴν νύκτα ἔκαμαν ἀγρυπνίαν
καὶ πολλοὶ ἔχοντες πολυχρόνιον ἀσθένειαν θεραπεύ-
θησαν· μόνον ἀσπαζόμενοι μετὰ πίστεως τὴν κλίνη-
ν (ὡ τοῦ θαύματος!) φθάσαντες εἰς τόπον Σικί-
νιον ὀνόματι, τὴν ἐνταφιάσαν ἐκεῖ κατὰ διαταγὴν
τῆς. Τότε καὶ ὁ τῶν ἀστέρων Στέφανος ἀφανῆς ἐ-
γένετο καὶ πάντες ἐγνώρισαν πῶς δι' αὐτὴν ἐφάνη·
τὰς δὲ σινδόνας τῆς κλίνης σχίσας ὁ Ἐπίσκοπος ἐ-
μοίρασε χάριν εὐλαβείας εἰς τὸν λαόν. Μετ' ὀλίγον
καιρὸν ἐτελεύτησαν αἱ δούλαι τῆς καὶ τὰς ἐνταφία-
σαν. Ἐκείνη ὁμῶς ὅπου πρῶτον ἐκοιμήθη δὲν ὡμο-
λόγησε, ἀλλ' ἡ ἄλλη ἐπειδὴ τὴν ὀρκισαν αἱ Ἀδελ-
φαί, καὶ ἐπιτίμιον τῇ ἔδωκε ὁ Ἐπίσκοπος νὰ εἰπῇ
εἰς δόξαν Θεοῦ, ὥστε διὰ νὰ λύσῃ τὸν δεσμόν, εἶπε·
ὅτι ἦτο ἀπὸ τὴν Ῥώμη, θυγάτηρ μεγάλου ἄρχον-
τος, ὀνομάζετο Εὐτεβεία, ἔφυγε τοὺς γάμους, ὠνο-